

РЕШЕНИЕ

№ 4430

гр. София, 05.07.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 31 състав,
в публично заседание на 07.06.2021 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Веселина Женаварова

при участието на секретаря Розалия Радева, като разгледа дело номер **164** по описа за **2021** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.145 и сл. АПК, вр. чл.65, ал.4 от Закона за общинската собственост /ЗОбС/.
Делото е образувано по жалба от И. Г. Ф. срещу Заповед №РСЛ-20-РД09-465/03.12.2020г. на кмета на Район "С."-Столична община, с която на основание чл.65, ал.2 от Закона за общинската собственост /ЗОбС/ и чл.34, ал.2 от Наредбата за реда и условията за управление и разпореждане с общински жилища на територията на Столична община е наредено да се иземе общинско жилище, находящо се в [населено място],[жк], [жилищен адрес] от жалбоподателката и членовете на семейството/домакинството ѝ, които го държи без правно основание. С жалбата е поискана отмяна на оспорения акт като незаконосъобразен, като жалбоподателката твърди, че е настанена в жилището по силата на договор за наем, а с оглед материалното си и здравословно състояние не успява да плаща своевременно задълженията си по договора. Твърди, че заповедта е издадена в нарушение на принципа за съразмерност, установен в чл.6, ал.5 АПК, тъй като от изпълнението на заповедта жалбоподателката ще претърпи вреди, несъизмеримо по-тежки от целта да се иземе общинския имот, наемното отношение за който е прекратено; като общинското жилище представлява „нейно жилище“ по смисъла на чл.8 от конвенцията за защита на правата на човека, което жилище Искан Ф. обитава повече от 40 години.

В съд.з. жалбоподателката И. Г. Ф., р.пр., не се явява. Чрез адв.Т. в съд.з. и в представено от него писмено становище поддържа жалбата.

Ответникът кметът на Район „С.“-СО, в представено по делото писмено становище и чрез юриск.Дъбов в съд.з., оспорва жалбата като неоснователна. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

Административен съд София-град, като обсъди изложеното в жалбата, доводите на страните и събраните по делото писмени доказателства, прие за установено от фактическа страна следното:

Със Заповед № РСЛ19-РД09-333/07.10.2019г., издадена от кмета на Район „С.“-Столична община, на основание чл.46, ал.1, т.1 от ЗОС и чл.33 ал.1 т.1, във вр. с ал.2 от Наредбата за реда и условията за управление и разпореждане с общинските жилища на територията на [населено място] е прекратено наемното правоотношение /договор за наем от 09.07.1980 г./, възникнало от Заповед № 229/28.02.1980 г. на заместник-главния директор на МК К., за общинско жилище, находящо се в [населено място],[жк], [жилищен адрес]- предоставено за ползване на жалбоподателя И. Г. Ф. и двете й деца - Е. С. Ч. и М. С. Ч.. С определение №1120/18.08.2020г. по адм.д.№8574/2020г. на ВАС-четвърто отделение е оставено в сила определение №1596 от 26.02.2020г. по адм.дело № 12834/2019г. на Административен съд - София град, с което жалбата на И. Ф. срещу заповедта за изземване е оставена без разглеждане като просрочена. Т.е. към момента на издаването на заповедта за изземване, заповедта за прекратяване на наемното правоотношение е влязла в сила, още повече, че съгласно чл.15, ал.5 ЗОС последната подлежи и на предварително изпълнение.

С покана за доброволно изпълнение изх. №РСЛ20-ГР94-3794/13.10.2020г., връчена й лично на 14.10.2019 г., жалбоподателката е била уведомена за започналото производство за принудително изземване на имота.

На 30.11.2020г. е съставен констативен протокол от служители на районната администрация, че оспорващата не е освободила жилището.

Като безспорно е отделено по делото обстоятелството, че в процесното жилище живеят и двете дъщери на жалбоподателката с децата си, като те са регистрирани на адреса.

Безспорно е по делото и, че процесният изземван имот представлява жилище – частна общинска собственост, за който е съставен акт за частна общинска собственост №0690/27.04.1999г.

Въз основа на горното, ответникът-кмета на Район „С.“ е издал №РСЛ-20-РД09-465/03.12.2020г. за изземване на общинското жилище, ползвано от жалбоподателя без правно основание. Заповедта е съобщена на жалбоподателката на 11.12.2020г., а жалбата срещу нея е подадена на 23.12.2020г.-по пощата.

При горните фактически установявания съдът формира следните правни изводи:

Жалбата е подадена от надлежна страна – адресат на заповедта за изземване, за която е налице и пряк и непосредствен интерес от обжалването й. Жалбата срещу заповедта е подадена в срока по чл. 149, ал. 1 от АПК. Предвид гореизложеното, съдът приема, че жалбата срещу заповедта за изземване е процесуално допустима. По съществото й съдът съобрази следното:

Оспорената заповед е издадена от компетентен орган с оглед разпоредбата на чл. 65, ал. 2 от ЗДС и чл. 34, ал. 1 от НРУУРОЖТСО – кмета район „С.“-СО, където се намира имота. Съгласно чл.34, ал.1 от Наредба за реда и условията за управление и разпореждане с общински жилища на територията на Столична община изземването на общински жилища, които се владеят или държат без основание, не се използват по

предназначение, или необходимостта от които е отпаднала, се извършва със заповед на кмета на района, на чиято територия се намират имотите.

Спазена е установената от закона с чл.59 от АПК писмена форма. Изложени са мотиви.

При издаването на процесния акт съдът намира, че не са допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила, които да обосноват отмяна на решението само на това основание. Спазена е предвидената в чл.34, ал.2 от Наредбата процедура – в констативен акт 06.12.2019 г. са посочени изискваните от наредбата данни за: собствеността, физическото или юридическото лице, което владее или държи жилището, основанието за това, заповедта за прекратяване на наемното правоотношение и пр. От покана за доброволно изпълнение изх.№РСЛ20-ГР94-3794/13.10.2020г. се установява, че жалбоподателката е била уведомена за започналото производство.

Съгласно чл. 65, ал. 1 ЗОС общински имот, който се владее или държи без основание, не се използва по предназначение или необходимостта от него е отпаднала, се изземва въз основа на заповед на кмета на общината. За да се приеме, че една заповед за изземване на недвижим имот, издадена на основание чл. 65, ал. 1 от ЗОС, е законосъобразна следва да са налице кумулативно три предпоставки: 1/ имотът, предмет на заповедта да е общинска собственост; 2/ същият имот да се владее или държи от адресата на заповедта и 3/ това владение или държане на имота да е: а) без основание, б) не се използва по предназначение или в) необходимостта от него е отпаднала. Съдът намира, че въз основа на събраните по делото доказателства може да се направи извод, че в конкретния случай са налице и трите, кумулативно предвидени по закон предпоставки за издаване на акта, като в случая е налице хипотезата, при която общинския имот се държи без основание. Процесното жилище е общинска собственост. Към датата на издаване на заповедта общинското жилище се е държало от жалбоподателя, държи се и сега, което не се оспорва. Относно въпроса, дали оспорващата държи жилището без правно основание, следва да се съобрази, че посочените констатации не се оспорват от лицето с жалбата му вкл. последното не визиращо конкретно основание за обитаване на жилището, след прекратяването на наемното правоотношение със Заповед № РСЛ19-РД09-333/07.10.2019г. Обстоятелството, че нуждата от имота не е отпаднала, е ирелевантна в настоящото производство, доколкото е налице другото алтернативно основание за изземване на имота – държането на имота без правно основание, поради отпаднало такова. Държането на имота от жалбоподателката и двете ѝ дъщери с техните деца, сред които и непълнолетни, които са регистрирани на адреса, би могло да бъде правомерно осъществено при облигационно отношение, възникващо от договор за наем при условията и по реда, предвидени в чл. 14, ал. 7 във връзка с ал. 2 от ЗОБС. Към релевантния момент на издаване на заповедта за изземване (чл. 142, ал. 1 от АПК) те не са субекти на правоотношение с предмет отдаването на общинския имот – жилище, под наем, което изключва и правото да се държи имота от адресата на административния акт. Липсата на правно основание за държане на общинското жилище изпълнява условията по чл. 65, ал. 1 от ЗОС, обуславящо правомощието да се изземе имота.

Във връзка с преценката за съответствие на заповедта с материалния закон и в частност с твърденията на жалбоподателката за допуснати нарушения по чл. 8 от Европейската конвенция за защита правата на човека и основните свободи

(ЕКЗПЧОС/ Конвенцията), доколкото изземваното жилище е единствено на домакинството ѝ, в което има непълнолетни деца, и относно нейното здравословно и материално положение, съдът съобрази следното:

Съгласно разпоредбите на чл.8 от Европейската конвенция за защита правата на човека и основните свободи (ЕКЗПЧОС/ Конвенцията), ограничението на правото на жилище е допустимо само в предвидени в закона случаи, когато това е необходимо в едно демократично общество в интерес на националната и обществената сигурност или на икономическото благосъстояние на страната, за предотвратяване на безредици или престъпления, за защита на здравето и морала или на правата и свободите на другите. Според Европейския съд по правата на човека (ЕСПЧ) административните органи и съдилища следва задължително да изследват пропорционалността на мерките, когато с тях се засягат основни човешки права. Това е развито в решението по делото "Й. и други срещу България" на ЕСПЧ, в което се констатира нарушение на чл. 8 от ЕКЗПЧОС.

Отнемането на дома на едно лице според съда, неизбежно засяга сериозно личния му живот, а също така рефлектира и на семейния му живот. Правото на зачитане на личния и семейния живот на лицата не е абсолютно и може да бъде ограничавано от държавните власти, но само при наличието на предпоставките, посочени в ал. 2 на чл. 8 от Конвенцията. За да е законосъобразна, намесата трябва да е предвидена в закона, да е обусловена от някоя от целите, посочени в ал. 2 на чл. 8 от Конвенцията и да е пропорционална. В случая намесата на административният орган в упражняването на това право е допустима, като е налице случай, предвидени в закона /ЗОС/ и е необходима в едно демократично общество за защита на правата на другите; в случая - за защита на правата на наемодателя, който има право да управлява собствеността си, съответно да получи владението на имота си, ако същият е държан от други лица без основание. Относно пропорционалността на мярката за прекратяване на наемното правоотношение, съдът намира, че следва да бъдат отчетени интересите на чакащите за настаняване в общинско жилище лица, в същото на жалбоподателката социално положение, които могат да бъдат настанени в процесния имот след освобождаването му. РБ е социална и правова държава, съгл. преамбюла на Конституцията и ако живеещите в процесното жилище към евентуалното принудително изпълнение на оспорената заповед по чл.65 ЗОС за изземване на имота не са взели мерки да осигурят жилище за себе си и децата, живеещи с тях, може и следва да се предприемат мерки за защита на социално уязвимите членове на домакинството, включително като се настанят напр. в резервно жилище по чл.45 ЗОС, редът и условията за което, за територията на СО, са регламентирани с чл.28 НРУУРОЖТСО Предвид горното, съдът приема, че мярката по чл.65 ЗОС е пропорционална.

Предвид изложеното съдът приема, че заповедта е законосъобразна, а жалбата срещу нея, като неоснователна следва да бъде отхвърлена.

На основание чл.143, ал.4 АПК във вр. с чл.78, ал.8 ГПК и чл.24 от Наредбата за заплащането на правната помощ, на юридическото лице, в чиято структура е Район „С.“ – Столична община ще следва да се присъдят разноски за юрисконсултско възнаграждение в размер на 100лв.

Воден от горното и на основание чл.172, ал.2 АПК Административен съд – София-град, Второ отделение, 31 състав

Р Е Ш И :

ОТХВЪРЛЯ жалбата на И. Г. Ф., с ЕГН-[ЕГН], срещу Заповед №РСЛ-20-РД09-465/03.12.2020г. на кмета на район „С.“-Столична община.

ОСЪЖДА И. Г. Ф., с ЕГН-[ЕГН], да заплати на Столична община съдебни разноси в размер на 100 /сто/ лева.

Решението подлежи на касационно обжалване пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.

СЪДИЯ: